

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Dievo dukros

Vyresnysis M. Raselas Balardas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Nėra gyvenime svarbesnio ir amžinesnio vaidmens nei motinystė.

Broliai ir seserys, neseniai mano žmonai Barbarai buvo padaryta stuburo operacija, ir ji negalėjo kilnoti, sukiotis ar lankstyti. Dėl to man teko kilnoti, sukiotis ir lankstyti daugiau nei bet kada iki tol. Dėl to ėmiau labiau vertinti tai, ką moterys, ypač jūs mamos, kiekvieną dieną daro savo namuose.

Nors moterys namuose gyvena labai skirtingomis aplinkybėmis – susituokusios, vienišos, našlės ar išsiskyrusios, kai kurios turinčios vaikų, o kai kurios ne, – Dievas myli jas visas. Jis paruošė planą, kad teisyje Jo dukros gautų aukščiausius amžinybės palaiminimus.

Šią popietę pirmiausia noriu kalbėti apie mamas, ypač apie jaunas mamas.

Būdamas jaunas tėvas supratau, koks sunkus yra motinystės vaidmuo. Dešimt metų tarnavau patarėju, o po to vyskupu. Per tą laikotarpį buvome palaiminti šešiais iš septynių savo vaikų. Kol sekmadienio vakarą parsigaudavau namo, Barbara dažnai jau būdavo išsekusi. Ji bandė man paaiškinti, ką reiškia sakramento susirinkime sėdėti paskutinėje eilėje su mūsų mažais vaikais. Atėjo diena, kada buvau atleistas. Dešimt metų išsėdėjęs ant pakylės, dabar su savo šeima sėdėjau paskutinėje eilėje.

Giedojo apylinkės motinų choras, ir aš likau sėdėti vienas su šešiais vaikais. Per visą gyvenimą nebuvau toks užimtas. Ant abiejų rankų buvau užsimovęs pirštines lėles, kad nors kiek valdyčiau vaikų dėmesį, tačiau jos nedaug tepadėjo. Sausi pusryčiai išsipylė, ir tai buvo nesmagu. Spalvojimo knygelės neužėmė vaikų taip gerai, kaip tikėjau.

Išvargęs su vaikais visą susirinkimą, akimis ėmiau ieškoti Barbaros, o ji stebėjo mane ir šypsojo. Išmokau labiau vertinti, ką visos jūs, brangios motinos, taip gerai ir taip ištikimai darote!

Kitoje kartoje, kaip senelis, stebėjau, kaip aukojasi mano dukros, augindamos savo vaikus. Ir dabar, trečioje kartoje, su didžia pagarba stebiu, kaip su sunkumais kovoja mano anūkės, auklėdamos savo vaikus šiame judriame ir reikliame pasaulyje.

Matęs ir įsijautęs į trijų kartų motinų būseną bei galvodamas apie savo brangią motiną, tikrai žinau, kad nėra gyvenime svarbesnio ir amžinesnio vaidmens nei motinystė.

Nėra vieno tobulo būdo būti gera mama. Kiekvienas atvejis yra unikalus. Kiekviena mama turi savų sunkumų, skirtingus sugebėjimus, galimybes ir, žinoma, skirtingus vaikus. Kiekvienai mamai ir šeimai tekęs atvejis yra skirtingas ir nepakartojamas. Daugelis gali būti „nuolatinėmis mamomis“, bent jau svarbiausiu savo vaikų formavimosi laikotarpiu, o daugelis kitų norėtų, kad taip būtų. Kai kurioms gali tekti dirbti dalį ar visą darbo dieną; kai kurios gali dirbti namuose; kai

kurios turi dalinti savo gyvenimą į laiką šeimai ir laiką darbui. Svarbu tai, kad mama labai myli savo vaikus ir, laikydamasi pasišventimo Dievui ir vyrui, rūpinasi jais labiau už visa kita.

Žaviuosi daugybe mamų, supratusių, kaip svarbu sutelkti dėmesį į tai, kas gali būti padaryta tik tam tikru gyvenimo laikotarpiu. Jei vaikas gyvena su gimdytojais 18 ar 19 metų, tas laikotarpis sudaro tik ketvirtį gimdytojo gyvenimo. O svarbiausias vaiko formavimosi laikotarpis, pirmieji keli vaiko gyvenimo metai, sudaro mažiau kaip dešimtąją vidutinio gyvenimo dalį. Yra nepaprastai svarbu sutelkti dėmesį į savo vaikus, kol jie su mumis, ir, Viešpačiui padedant, siekti išmokyti juos visko, ko tik galime. Tas amžinos svarbos darbas gula ant motinų ir tėvų, kaip lygiaverčių partnerių. Džiaugiuosi, kad šiais laikais daugelis tėvų aktyviau dalyvauja savo vaikų gyvenime. Bet manau, kad pagrindinis vaikų gerovės veiksnys visada bus motinos instinktas ir jos stiprus poreikis rūpintis vaikais. Pasak pareiškimo apie šeimą „Motinos visų pirma atsako už savo vaikų ugdymą“ (Šeima. Pareiškimas pasauliui).

Turime atminti, jog tikrai motiniškai pasišvęsti ir visų pirma rūpintis vaikais gali būti sunku. Iš keturių kartų patirties savo šeimoje ir iš pokalbių su mažų vaikų mamomis visoje Bažnyčioje šiek tiek išmanau, kokie jausmai lydi jų pasiryžimą būti namuose su mažais vaikais. Būna didžio džiaugsmo ir neįtikėtinų pasiekimų akimirku, bet taip pat būna ir akimirku, kai mamos pasijunta netinkamos, kenčia monotoniją ir nusivylimą. Jos gali pajusti, kad susilaukia per mažai ar iš viso nesulaukia dėkingumo už savo pasirinkimą. Kartais regis net jų vyrai nenutuokia, kokią našta neša jų žmonos.

Kaip Bažnyčia, mes didžiai gerbiame ir esame labai dėkingi jums, mažų vaikų mamos. Norime, kad būtumėte laimingos, kad jus lydėtų sėkmė jūsų šeimose ir kad susilauktumėte pripažinimo bei paramos, kurios jums reikia ir kurios nusipelnote. Todėl šiandien leiskite iškelti keturis klausimus ir trumpai atsakyti į juos. Nors mano atsakymai gali pasirodyti labai paprasti, jeigu tiems dalykams skirsime dėmesį, mamos gyvenimas gali teikti didžiausią pasitenkinimą.

Pirmasis klausimas: Ką *jūs*, kaip jauna mama, galite padaryti, kad sumažintumėte įtampą ir daugiau džiaugtumėtės savo šeima?

Pirma, supraskite, kad motinystės džiaugsmas ateina akimirkomis. Bus sunkių ir erzinančių laikotarpių. Bet tarp tų sunkumų yra šviesių džiaugsmo ir pasitenkinimo akimirku.

Rašytoja Ana Kvindlen primena, kad neprabėgtume pro trumpas akimirkas. Ji rašė: „Didžiausia klaida, kurią padariau (kaip mama), yra ta, kurią daro daugelis iš mūsų... Aš nepakankamai išgyvenau kiekvieną akimirką. Tai ypač akivaizdu dabar, kada tų akimirku jau nebėra, kada jos liko tik nuotraukose. Yra viena nuotrauka: trys mano vaikai... šešerių, ketverių ir vienerių metų sėdi vasaros dieną ant užtiesalo sūpynių pavėsyje. Norėčiau prisiminti, ką valgėme, apie ką kalbėjome, jų balsus ir kaip jie atrodė, kai užmigo tą vakarą. Norėčiau, kad nebūčiau taip skubėjusi daryti visų tų darbų: vakarienė, vonia, knyga, lova. Norėčiau, kad būčiau kiek daugiau vertinusi patį darymą, o padarymą kiek mažiau.“ (Anna Quindlen, Loud and Clear, Ballantine Books, 2004, p. 10-11.)

Antra, neperkraudite savo ar savo vaikų tvarkaraščių. Gyvename pilname galimybių pasaulyje. Jei nebudėsime, kiekvieną minutę pasiglemš visuomeninė veikla, pamokos, praktiniai užsiėmimai, knygų būreliai, iškarpu albumai, Bažnyčios pašaukimai, muzika, sportas, internetas ir

mėgiamiausios televizijos laidos. Viena mama papasakojo man apie laikotarpį, kada jos vaikai kiekvieną savaitę dalyvaudavo 29 planinėse veiklose: muzikos pamokose, skautų užsiėmimuose, šokių repeticijose, mažosios lygos treniruotėse, dienos išvykose, futbolo treniruotėse, dailės užsiėmimuose ir t.t. Ji jautėsi taksi vairuotoja. Galiausiai ji sušaukė šeimos susirinkimą ir pasakė: „Kažko turime atsisakyti; mums nebelieka laiko sau ir laiko pabūti drauge.“ Šeimoms reikia laisvalaikio, kada galėtų stiprėti mūsų santykiai ir vykti tikras auklėjimas. Pasilikite laiko išklausti vienas kitą, pasidžiaugti ir pažaisti drauge.

Trečia, seserys, net bandydamos atsisakyti kai kurių įsipareigojimų, raskite šiek tiek laiko sau: vystyti savo dovanas ir pomėgius. Išsirinkite vieną ar du dalykus, kuriuos norėtumėte išmokyti ar daryti, kurie praturtintų jūsų gyvenimą, ir raskite tam laiko. Negalima pasemti vandens iš tuščio šulinio. Jei neskirsite truputį laiko tam, kas jus atgaivintų, jūs turėsite vis mažiau ir mažiau ką duoti kitiems, net savo vaikams. Venkite bet kokių žalingų ar priklausomybę sukeliančių medžiagų, klaidingai galvodamos, kad tai padės jums daugiau pasiekti. Ir nesileiskite sugaunama tokių laiko švaistymo, proto bukinimo užsiėmimų, kaip televizijos muilo operos ar interneto naršymas. Su tikėjimu kreipkitės į Viešpatį ir sužinosite, ką daryti ir kaip daryti.

Ketvirta, melskitės, studijuokite ir mokykite evangelijos. Nuoširdžiai melskitės dėl savo vaikų ir savo, kaip motinos, vaidmens. Gimdytojai gali melstis nuostabiai ir nepakartojamai, nes jie meldžiasi visų mūsų amžinajam Gimdytojui. Galinga yra tokia malda, kuri iš esmės sako: „Tėve, esame tavo vaikų prievaizdai; prašome padėk mums išugdyti juos taip, kaip tu norėtum, kad juos išugdytume.“

Antrasis klausimas: Ką dar gali padaryti vyras, kad padėtų savo žmonai, jų vaikų motinai?

Pirma, parodykite daugiau dėkingumo ir pripažinimo už tai, ką jūsų žmona daro kiekvieną dieną. Dažnai padėkokite už įprastus dalykus. Planuokite vakarus, kuriuos praleistumėte dviese.

Antra, reguliariai kalbėkite su savo žmona apie kiekvieno vaiko poreikius ir kuo galite padėti.

Trečia, reguliariai duokite savo žmonai išseiginę dieną. Tiesiog perimkite šeimyną ir duokite savo žmonai poilsio nuo kasdinių pareigų. Toks trumpalaikis pareigų perėmimas labai padės jums įvertinti, ką daro jūsų žmona. Jums gali tekti daug kilnoti, sukiotis ir lankstyti!

Ketvirta, iš darbo pareikite namo ir aktyviai užsiimkite savo šeima. Nelaikykite darbo, draugų ar sporto svarbesniais dalykais nei žaidimas su savo vaikais ir jų mokymas.

Trečiasis klausimas. Ką gali padaryti vaikai, netgi maži? Dabar jūs, vaikai, prašau paklauskite manęs, nes yra paprastų dalykų, kaip galite padėti savo mamai.

Pabaigę žaisti galite padėti į vietą savo žaislus; o kiek paūgėję galite pasikloti lovą, padėti sutvarkyti indus ir atlikti kitą ruošą – be atskiro prašymo.

Galite dažniau pasakyti „ačiū“ pavalgę ar kai jums prieš miegą paskaito knygelę, ar kai į jūsų stalčius padeda švarius rūbelius.

Bet svarbiausia, jūs galite dažnai apsikabinti savo mamą ir pasakyti jai, kad ją mylite.

Paskutinis klausimas: Ką gali padaryti Bažnyčia?

Yra daug dalykų, kuriuos Bažnyčia siūlo mamoms ir šeimoms, bet kalbėdamas šia tema patarsiu, kad vyskupijos ir apylinkės tarybos nariai labai atidžiai ir dėmesingai vertintų jaunų mamų

ir jų šeimų laiko ir išteklių poreikius. Žinokite juos ir būkite išmintingi, prašydami jas kažką padaryti šiuo jų gyvenimo laikotarpiu. Almos patarimas savo sūnui Helamanui tinka ir mums šiais laikais: „Štai sakau tau, kad nežymiais ir paprastais dalykais įvykdomi dideli dalykai“ (Almos 37:6).

Tikiuosi, kad nė vienai iš jūsų, brangios seserys, ištekėjusios ar vienišos, nekyla klausimas, ar esate vertingos Viešpaties ir Bažnyčios vadovų akyse. Mylime jus. Gerbiame jus ir dėkojame už jūsų įtaką saugant šeimą bei padedant Bažnyčiai augti ir stiprėti. Atminkime, kad „Šeima yra Kūrėjo plano jo vaikų amžinajam likimui šerdis“ (*Šeima. Pareiškimas pasauliui*). Raštai ir pranašų bei apaštalų mokymai padeda visiems šeimos nariams dabar drauge ruoštis būti drauge visą amžinybę. Meldžiu, kad Dievas nuolat laimintų Bažnyčios moteris, idant jos rastų džiaugsmą ir laimę vykdydamos savo šventus Dievo dukrų vaidmenis.

Dabar baigdamas, noriu pridėti savo liudijimą apie prezidento Monsono pašaukimą pranašu. Pažįstu jį nuo tada, kai jam buvo 22-eji, o man 21-eri. Taigi 58-erius metus mačiau, kaip Viešpaties ranka ruošė jį dabar pirmininkauti Bažnyčiai, kaip pranašą ir prezidentą. Prie visų kitų šioje konferencijoje išsakytų liudijimų pridėdau savo liudijimą apie šį ypatingą pašaukimą Bažnyčios prezidentu. Pridėdau savo liudijimą prie visų kitų, kad Jėzus yra Kristus ir kad tai Jo Bažnyčia. Mes vykdomė Jo darbą. Apie tai liudiju Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.